

El nou líder del Partit Liberal Demòcrata, Menzies Campbell (a l'esquerra), amb els dirigents del seu partit Simon Hughes (a la dreta) i Chris Munn (al centre).

El complot contra els liberals

El Partit Liberal Demòcrata del Regne Unit acaba d'escollir un nou lideratge després d'un procés en què s'hi ha barrejat el sexe, les mentides i l'assetjament ideològic. Mentre alguns analistes es pregunten si la derrota de l'ala esquerrana de l'anomenat "partit insurgent" pot significar el seu final, les previsions electorals indiquen que Tony Blair, ni que només perda un 2% dels vots, necessitarà el suport dels 'lib-dems' per continuar ocupant el càrrec de primer ministre.

Després de dos mil anys d'homofòbia universal, costa de creure que algú es pugui sorprendre perquè Mark Oaten, diputat liberal per Winchester, mai no hagués relatat en públic que era client regular d'un parell de prostitutes. D'acord, d'acord que Oaten és casat i té dues filles, però això no significa o no hauria d'ha-

ver significat gairebé res més enllà de les xafarderies habituals en l'escena política del palau de Westminster. Al cap i a la fi, no era assumpte de ningú, més que de la seua esposa Belinda, que, atès el desenvolupament de l'afer en les pàgines de la premsa sensacionalista o els grans diaris nacionals de Londres, ja l'havia perdonat potser al

mateix començament de la seua relació.

En canvi, per a Simon Hughes, president del partit des de 2004, home madur i solter, tal vegada ha estat més senzill de sortir de l'armari; no obstant això, com va intentar explicar a *The Sun* abans que aquests feren titular de portada de la seua sexualitat, simplement no

volia "incomodar" sa mare atraient publicitat a causa de la persona amb qui o amb qui no compartia el llit.

A la primeria de febrer, sota persecució de la premsa groga i enmig de l'àvida mirada de laboristes i conservadors, tots dos quedaven fora de la cursa per aconseguir la confiança dels 73.000 militants amb dret a vot en les eleccions internes del partit Liberal Demòcrata (els *lib-dems* en l'argot de les Cases del Parlament). Mark Oaten, portaveu d'afers interns, era el responsable de les dues primeres derrotes del programa impulsat pel primer ministre Tony Blair al seu pas per la cambra baixa: va advocar fèrriamment per l'oposició dels diputats liberals a la introducció dels carnets d'identitat i de la legislació especial antiterrorista quan els crítics entre les pròpies files del partit Laborista denegaven el seu suport. Simon Hugues, per la seua banda, era l'instigador que havia transformat un partit acostumat a les mitges tintes i als sobreentesos sense controvèrsia en el principal vehicle del no a les intervencions militars nord-americanes i britàniques a l'Orient Pròxim. Hugues, a més, havia engegat una campanya per un sistema electoral "just", amb representació proporcional, sota el qual els *lib-dems* haurien obtingut 150 escons i no 62, tot i ser aquest el millor resultat des de la dècada del 1920.

Amb la seua sortida, desapareixia l'ocasió que l'ala més esquerrana es fera amb el lideratge d'un partit del qual dependrà el futur Govern del Regne Unit: als laboristes de Blair tan sols els cal perdre entre un 1 i un 2% perquè necessiten la col·laboració dels *lib-dems* si pretenen continuar nomenant l'estadant a Downing Street.

Adéu a Kennedy. "Avui és evident que el suport massiu de la base social amb què compta no és, però, suficientment sòlid entre el grup parlamentari [més d'una vintena de diputats havien amenaçat de dimitir si continuava en el càrrec]. Conseqüentment, anuncie que no presentaré la meua candidatura entre les que s'oferiran quan organitzem els comicis per a l'elecció del nou líder del partit [aquesta era la seua última venjança contra els qui l'havien defenestrat: obrir la cursa i impedir de ser substituït sense mitjançar la participació de les bases].

Charles Kennedy, excandidat a primer ministre pels liberals demòcrates.

El dia 7 de gener, Charles Kennedy llegia davant les càmeres de televisió el discurs de dimissió com a líder dels liberals; acceptava que la seua dependència a l'alcohol li havia impedit treballar millor pel liberalisme i havia obligat d'altres a carregar amb responsabilitats que li haurien d'haver correspost a ell. Kennedy va aprofitar l'ocasió, tanmateix, per explicar un parell de coses als ciutadans: la primera, que "els líders canvien però els principis no". "Recordau –va afegir– que aquest és el partit de les llibertats civils, de la justícia i de l'imperi de la llei internacional", en clara referència al tema d'Iraq. La segona, que el seu successor haurà d'evitar "deixar-se distraure per les maquinacions d'altres partits". Simon Hugues, Mark Oaten, Chris Huhne i l'exalteta sir Menzies Campbell es feren endavant com a candidats. I amb la complicitat de la premsa populista britànica, en unes poques setmanes Oaten era forçat a llançar la tovallola mentre que Hugues perdia terreny. Només els membres més conservadors, l'economista Huhne i el portaveu d'afers estrangers Campbell es mantenien amb possibilitats d'èxit. Kennedy, l'únic dirigent a la cambra dels Comuns que acusà el primer ministre Blair de mentir sobre l'existència de les armes de destrucció massiva de Saddam Hussein, és definitivament a casa. El culpable que els liberals tinguen avui setze diputats

més i la clau del pròxim primer ministre se sotmetrà ara a un programa de desintoxicació.

Ací arriba Menzies. "Amb l'elecció de Menzies, els liberals han trencat una de les regles d'or de la política", comenta el líder del Partit Nacionalista Escocès Alex Salmond i una de les escasses veus que han decidit opinar sobre la "bruta" campanya interna del Partit Liberal, "aquell que branda l'espasa no ha d'heretar la corona".

Amb 29.697 vots –un 58%–, Menzies Campbell és des de principi de març la nova cara del liberalisme britànic. Té 72 anys, va estudiar a Glasgow i Stanford (Califòrnia), i fa un mes, per bé que eren conegudes la seua actitud favorable als carnets d'identitat i en contra de la prohibició de la cacera de la rabosa –a diferència de la majoria liberal–, pocs preveien el canvi de rumb que havia d'imposar al seu partit. Entre les mesures més extremes que amb comptagotes ha anat destil·lant al llarg de les darreres setmanes, hi ha la privatització parcial de correus, el llegendari Royal Mail, i el retall de les ajudes oficials a pares solters en quasi dos milions de lliures (2,5 milions d'euros). És l'hora dels "modernitzadors", diu Campbell.

"La paraula *modernitzador* en política a casa nostra significa fer costat a l'agenda [del primer ministre] Blair", lamenta Tim Garden, membre liberal de la cambra dels Lords. "No és convenient per al conjunt de l'escena política del nostre país de veure'ns arrossegats pels vents ultraconservadors dels Estats Units. Sota el meu punt de vista, és erroni acudir al mercat per millorar els serveis públics, i és una equivocació greu desatendre aquells que se senten oblidats pel sistema. Hauríem de continuar movent-nos en la direcció de ser un partit de rebel·lió, no al contrari." "Fins ací –explica Polly Toynbee, comentarista de *The Guardian*– els liberals simplement han estat lliures de fer allò que molts laboristes haurien volgut per a ells mateixos si no tingueren el deure de governar. Les possibles combinacions de la representació dels partits al parlament ha acabat amb això." No hi ha lloc per al lliure esplai, doncs, en la política britànica?

Victorià Jiménez
Londres